

Sygn. akt III CSK 220/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku S. S.

przy uczestnictwie M. K., L. M., B. P., J. S., R. S., W. S., X. Y., A. W., D. W., S. W.-  
C., E. W., H. W., J. W., X. W., K. W., U. W. oraz E. Z.

o stwierdzenie nabycia prawa własności nieruchomości w drodze zasiedzenia,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 września 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 12 listopada 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 listopada 2013 r., Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację wnioskodawcy od postanowienia Sądu pierwszej instancji oddalającego wnioski o stwierdzenie nabycia przez zasiedzenie własności określonej nieruchomości w wyniku zasiedzenia udziałów pozostałych współwłaścicieli. Sądy stwierdziły, że wnioskodawca nie wykazał, iż jego poprzedniczka prawna zaimplementowała w wyraźny i jednoznaczny sposób zmianę swojego posiadania na posiadanie samoistne także udziałów pozostałych współwłaścicieli nieruchomości.

W skardze kasacyjnej opartej na pierwszej podstawie i zarzucie naruszenia art. 172 w zw. z art. 336 k.c., wnioskodawca jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powołał się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. Wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do odpowiedzi na pytanie, czy ocena sposobu zaimplementowania zmiany charakteru posiadania ponad realizację uprawnień z art. 206 k.c. jest zależna od tego, czy pozostali współwłaściciele faktycznie wykonują swoje uprawnienie do posiadania rzeczy?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do oceny, że skarżący nie wykazał istnienia w sprawie przesłanki przedsądu, na którą się powołał.

Zagadnienie przedstawione przez wnioskodawcę nie stanowi zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. - a więc poważnego i istotnego zagadnienia o charakterze uniwersalnym, powstałego na tle określonego przepisu prawa, wywołującego poważne kontrowersje i rozbieżne oceny prawne wymagające zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy nie tylko w celu prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, lecz także dla rozwoju judykatury (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, nie publ.). Skarżący nie przedstawił żadnych poważnych i istotnych kontrowersji ani rozbieżnych ocen prawnych powstałych na tle przedstawionego zagadnienia, co było tym bardziej konieczne, że przesłanki

nabycia własności nieruchomości w drodze zasiedzenia przez jednego ze współwłaścicieli były już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego w orzeczeniach cytowanych przez skarżącego. Nie budzi też większych wątpliwości, że sposób zmanifestowania przez współwłaściciela jego samoistnego posiadania w stosunku do udziałów pozostałych współwłaścicieli będzie zależał także od tego, czy posiadają oni nieruchomość i korzystają z niej czy też nie. Niewątpliwie zawsze sposób zmanifestowania przez współwłaściciela swojego samoistnego posiadania udziałów innych współwłaścicieli oraz ocena przez sąd skuteczności tego sposobu manifestacji, będzie zależeć od konkretnych okoliczności faktycznych sprawy. Przedstawione zagadnienie nie ma więc charakteru zagadnienia prawnego, w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., nie budzi też poważnych wątpliwości i w istocie sprowadza się do kwestii oceny przez sąd skuteczności zmanifestowania przez współwłaściciela jego posiadania wobec udziałów pozostałych współwłaścicieli.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.